

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/3/2025
Identifikačné číslo spisu: 7121211380
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:7121211380.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G. G., narodeného S., zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vórobelovou, Košice, Bajzova 2, proti žalovanej Slovenskej republike, v zastúpení Generálnej prokuratúry SR, Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. 35C/46/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 06. augusta 2024 sp. zn. 5Co/165/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (teraz Mestský súd Košice) (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 11. mája 2023, č. k. 35C/46/2021-319 rozhodol, že I. žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom majetkovej ujmy sumu 4.627,98 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.627,98 eura od 10. 12. 2021 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, II. žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 19.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 19.000 eur od 10. 12. 2021 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, III. v prevyšujúcej časti žalobu zamieta, IV. v konaní o nároku na zaplatenie majetkovej ujmy priznáva žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48,20 % a V. v konaní o nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy priznáva žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy 19.000 eur.

1.1. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu titulom majetkovej ujmy sumu vo výške 6.245,30 eura s 5,75 % úrokom z omeškania ročne od 10. 12. 2021 do zaplatenia, titulom nemajetkovej ujmy sumu 50.000 eur s 5,75 % úrokom z omeškania ročne od 10. 12. 2021 do zaplatenia, a to všetko do 30 dní od právoplatnosti. Véc právne posúdil podľa čl. 46 ods. 1, 3 z. č. 460/1992 Z. z. Ústavy SR, § 1, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. d), § 5 ods. 1, § 6, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3, 4 z. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva

spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, § 12 ods. 2, 3 z. č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov účinného do 30. 6. 2021, § 12 ods. 2, 3 z. č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov účinného od 1. 7. 2021, § 326 ods. 1 písm. a), § 326 ods. 2 Trestného zákona, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej do 31. 5. 2010, § 1 ods. 1, 2, 3, § 12 ods. 3 písm. b), § 13 ods. 2, § 14 ods. 1, § 1 ods. 1, 2, 3, § 12 ods. 3 písm. b), § 13 ods. 2, § 14 ods. 1, 5 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. účinnej do 30. 6. 2013, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. účinnej do 28. 2. 2017, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. účinnej do 14. 6. 2019, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. účinnej od 15. 6. 2019 doteraz a konštatoval, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia a predpokladá sa, že nezákonné rozhodnutie bolo zrušené. V preskúmvanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia zo 14. 4. 2009 ČVS: SKIS-133/IS-4-V-2009. Keďže vyššie citované uznesenie o vznesení obvinenia bolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods.1 citovaného zákona bolo potrebné sa zaoberať otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Súd má za to, že zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z dikcie § 6 ods. 1 citovaného zákona. Pri určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prihliadol na citované závery o potrebe určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím v súlade s kritériami uvedenými v § 17 ods. 3 z. č. 514/2003 Z. z., najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivosť jeho stavu na povest' poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Pri rozhodovaní o nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy prihliadol na všetky aspekty uvedené v § 17 citovaného zákona, kedy zobral do úvahy najmä osobu poškodeného ako činného policajta, jeho spoločenské postavenie v policajných kruhoch, jeho doterajší život a výkon práce, jeho česť, povest' a ľudskú dôstojnosť, a to s prihliadnutím aj na dĺžku trestného konania vo veci žalobcu mal za to, že suma 19.000 eur je spravodlivou, primeranou náhradou nemajetkovej ujmy predstavujúcou adekvátny balans medzi bagatelizovaním ujmy na strane žalobcu a priznaním premrštenej neprimeranej sumy nemajetkovej ujmy. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Súd nakoniec priznal sumu majetkovej škody vo výške 2.127,98 eura za úkony právnej služby poskytnuté JUDr. Vörobelovou a vo výške 2.500 eur za úkony právnej služby poskytnutej C.. spolu 4.627,98 eura. Neprihliadol na platbu 980 eur z účtu manželky žalobcu, nakoľko nebol preukázaný jej účel, a či táto bola skutočne uhradená na účet právnej zástupkyne. Súd uložil plnenie žalovanej v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku, a to s poukazom na § 232 ods. 2, 3 CSP.

1.2. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 pričom konštatoval, že nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa. K nároku o zaplatenie nemajetkovej ujmy súd priznal žalobcovi náhradu trov v rozsahu 100 % zo základu mu priznanej (19.000 eur) a k nároku o zaplatenie majetkovej škody súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 48,20 %.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovanej proti výrokom I., II., rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudkom zo 06. augusta 2024 sp. zn. 5Co/165/2023 rozhodol tak, že:

„I. M e n í rozsudok vo výrokoch I. a II. tak, že žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu.“

2.1. Odvolací súd konštatoval, že z obsahu Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 329/2021-108 z 24. 5. 2023, je zrejmé, že výrokom III. bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/60/2010 zo 4. 12. 2019 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/54/2020 z 11. 12. 2020 a vec bola Okresnému súdu Košice II vrátená na ďalšie konanie. Je možné uzavrieť, že oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Iný výklad by odporoval zmyslu právnej úpravy o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z. z.. Odvolací súd sa síce stotožňuje s prijatým záverom prvoinštančného súdu, ale v čase rozhodovania odvolacieho súdu nastala nová skutočnosť. V dôsledku

zrušenia rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/60/2010 zo 4. 12. 2019 a uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/54/2020 z 11. 12. 2020 a vrátením vecí Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie, došlo k zmene v skutkových okolnostiach a v dôsledku nich odvolací súd dospel k inému právnomu posúdeniu prejednávanej veci. S prihliadnutím na rozhodnutie ÚS Nálezom ÚS sp. zn. II. ÚS 329/2021-108 z 24. 5. 2023 nemožno prijať záver, že u žalobcu došlo k oslobodeniu spod obžaloby a teda, že existuje nezákonné rozhodnutie, lebo v trestnej veci 5T/60/2010 sa bude nanovo konať a rozhodovať. V kontexte s uvedeným je nutné konštatovať, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje nezákonné rozhodnutie a v nadväznosti na to, nie je splnená podmienka pre priznanie škody stanovená v § 6 ods.1 z. č. 514/2003 Z. z., teda odpadol titul na náhradu škody. Odvolací súd konštatuje, že žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. g) CSP je dôvodný, preto napadnuté rozhodnutie vo výrokoch I. a II. zmenil a žalobu zamietol. Záverom sa odvolaciemu súdu žiada dodať, že po skončení trestného konania a v prípade priaznivého výsledku pre žalobcu, tento si bude môcť podať novú žalobu založenú na nových skutkových okolnostiach, potom ako si svoj nárok uplatní u žalovanej na predbežnom prerokovaní.

2.2. Vzhľadom na to, že odvolací súd zmenil rozhodnutie prvoinštančného súdu rozhodol týmto rozhodnutím aj o trovách celého konania (prvoinštančného a odvolacieho) tak, že úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho v celom rozsahu (100 %).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že krajský súd sa návrhom na prerušenie odvolacieho konania vôbec nezaoberal. Odvolaciemu súdu aj písomne 17. 6. 2024 oznámil, že dňa 22. 02. 2024 v trestnom konaní sp. zn. 47T/4/2023, po vrátení trestnej veci proti dovolateľovi z Ústavného súdu SR, bol na hlavnom pojednávaní súdu prvej inštancie vyhlásený rozsudok, ktorým bol spod obžaloby prokurátora oslobodený. Rozsudok v dôsledku odvolania prokurátora nenadobudol právoplatnosť. V tomto civilnom konaní nebránilo odvolaciemu senátu, už len s prihliadnutím na dĺžku trestného konania (takmer 15 rokov od vznesenia obvinenia), ako aj na to, že v civilnom sporovom konaní o náhradu škody súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a v čase vyhlásenia rozsudku o priznaní nároku na náhradu škody bol k dispozícii oslobodzujúci rozsudok súdu prvej inštancie, čím povinnosť plnenia zo strany žalovaného bola plne preukázaná, prerušiť odvolacie konanie a ukončiť ho až po tom, čo krajský súd rozhodne v trestnej veci vedenej proti dovolateľovi. Mala byť odvolacím súdom aplikovaná i zásada hospodárnosti civilného sporového konania, pretože v prípade ukončenia trestného konania právoplatným oslobodením spod obžaloby prokurátora, pri uplatnení nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, zopakuje celý procesný postup, čo je náročné nielen na čas, ale ho zaťažuje i finančne.

3.2. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na konanie, a aby priznal žalobcovi trovy dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že s prihliadnutím na nález ÚS sp. zn. II. ÚS 329/2021-108 z 24. 05. 2023 nemožno prijať záver, že u žalobcu došlo k oslobodeniu spod obžaloby a teda, že existuje nezákonné rozhodnutie, lebo v trestnej veci 5T/60/2010 sa bude nanovo konať a rozhodovať. Žalovaná navrhuje dovolaním žalobcu napádaný rozsudok krajského súdu ako vecne správne potvrdiť, a teda dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné, a to z nasledujúcich dôvodov:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Dovolateľ namietal, že odvolací súd sa návrhom na prerušenie odvolacieho konania vôbec nezaoberal, pričom mal prerušiť odvolacie konanie a ukončiť ho až po tom, čo odvolací súd rozhodne v trestnej veci vedenej proti dovolateľovi.

10. Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch tak súd musí konanie prerušiť, v iných prípadoch buď konanie preruší, alebo urobí iné vhodné opatrenia na bezprietahové odstránenie vady konania. Procesná teória hovorí o obligatórnom a fakultatívnom prerušení konania. V oboch prípadoch upravených v tomto ustanovení ide o prerušenie konania rozhodnutím súdu.

10.1. Civilný sporový poriadok tak v ustanovení § 162 jednoznačne formuluje zákonné dôvody pre obligatórne prerušenie konania na základe rozhodnutia súdu. V týchto prípadoch súd rozhodne o prerušení konania aj bez dispozičného úkonu jednej zo sporových strán.

10.2. Ustanovenie § 162 CSP vymedzuje obligatórne dôvody pre prerušenie konania na základe rozhodnutia súdu. Postup súdu v intenciách § 162 CSP je výsledkom procesu tvorby jeho vlastného právneho názoru na prejednávajúcu vec a len v prípade, ak sám dospeje k názoru o potrebe výkladu určitých právnych otázok, prípadne rozhodnutia o určitej právnej otázke v intenciách písm. a), b) alebo c), obligatórne preruší konanie a iniciuje ďalší procesný postup.

11. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP je nevyhnutné vykladať v intenciách § 193 CSP posledná veta. Súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov a kto ich spáchal (súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní).

11.1. V prípadoch uvedených v § 193 CSP platí, že súd v civilnom procese nemá oprávnenie posudzovať tieto otázky sám ako otázky predbežné. Súd v civilnom procese nesmie prejudiciálne posúdiť, že došlo k spáchaniu trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu. Zákaz prejudiciálne posudzovať tieto otázky je založený na prezumpcii nevinoty.

12. Podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/194/2010).

13. Zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 3 určuje rozsah zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci tak, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo d) nesprávnym úradným postupom.

14. Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

15. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je judikatúrou súdov považovaný za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Základné podmienky vzniku tohto nároku ustanovuje § 6 ods. 1 spomínaného zákona, a to jednak tým, že stanovuje ako predpoklad na náhradu škody (mimo iného) vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zmenu alebo zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Z právnej vety judikátu R 37/2014 vyplýva, že zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá taká interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Tento výklad považuje za ústavne konformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (porovnaj napr. jeho nálezy sp. zn. II. ÚS 25/2011 a I. ÚS 320/2016). Z uvedeného je zrejmé, že ustálená súdna prax považuje nenaplnenie predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným za nevyhnutnú podmienku pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Táto podmienka je pritom splnená vždy, ak trestné stíhanie obvineného bolo zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený (sp. zn. 1Cdo/167/2016).

16. V predmetnom konaní sa žalobca návrhom domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť majetkovú ujmu s úrokom z omeškania a nemajetkovú ujmu s úrokom z omeškania, a to z titulu nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia) podľa zák. č. 514/2003 Z. z..

16.1. Následne v čase rozhodovania odvolacieho súdu Ústavný súd SR Nálezom sp. zn. II. ÚS 329/2021 z 24. 5. 2023 výrokom III. zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/60/2010 zo 4. 12. 2019 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/54/2020 z 11. 12. 2020 a vec bola Okresnému súdu Košice II vrátená na ďalšie konanie.

17. Dovolací súd poukazuje na to, že v predmetnom trestnom konaní 5T/60/2010 nedošlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby, ale vo veci bude nanovo konať a rozhodovať okresný súd. Ako bolo už vyššie uvedené, nenaplnenie predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným je nevyhnutnou podmienkou pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

18. V danom prípade tak neboli splnené podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Neexistencia nezákonného rozhodnutia teda nemôže založiť zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu.

19. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným

rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

20. Dovolací súd pre úplnosť uvádza, že v prípade oslobodenia žalobcu spod obžaloby je následne potrebné nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci nanovo vopred predbežne prerokovať s orgánom príslušným podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z. z.. To znamená, že pred eventuálnym uplatnením práva na náhradu škody na súde je potrebné najprv požiadať orgán, ktorý koná v mene nositeľa zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci o náhradu škody (pozri § 15 - § 16 Predbežné prerokovanie nároku. In: JAKUBÁČ, Róbert. Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - komentár. Wolters Kluwer).

21. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nepostupoval v priamom rozpore so znením ust. § 162 ods. 1 písm. a) v spojení s § 193 CSP, keď je zrejmé, že odvolací súd nemal obligatorne prerušiť konanie až do právoplatného rozhodnutia v trestnej veci dovolateľa, nakoľko v predmetnom trestnom konaní 5T/60/2010 nedošlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby, ale vo veci bude nanovo konať a rozhodovať okresný súd, pričom momentálne neexistuje nezákonné rozhodnutie na založenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ako aj v danej veci nebolo ani vopred predbežne prerokovaný nárok na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z..

22. Odvolací súd teda postupoval správne, keď dospel k záveru, že „v čase rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje nezákonné rozhodnutie a v nadväznosti na to, nie je splnená podmienka pre priznanie škody stanovená v § 6 ods.1 z. č. 514/2003 Z. z., teda odpadol titul na náhradu škody“.

23. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

24. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.